

Kalandos utazás

A NYUGDIJAZOTT VIZTORONY TITKAI KÖRÜL

Az ostrom alatt megsérült, már nem működik — Lebontják vagy műemlékké nyilvánítják a főváros első víztornyát? Felderítő tevékenység a Vízművektől a Városligetig

A városligeti Víztorony, a Vorosilov út, azelőtt Stefánia út végén régi pesti bútordarab. Hozzá tartozik ennek a városnak a képéhez. Már a nagy békében, az első világháború előtt ismertük, megszoktuk. Úgy tudták a pestiek, hogy rendeltetése szerint a főváros vízellátásában van fontos szerepe, hatalmas tartályában vizet tartalékolnak és ezzel fokozzák a vízigazgatást. A Víztorony számos szanóban és kabarétréfában szerepelt, sokszor megénekelék, kigúnyolták. Ez volt a fénykora.

Legutóbbi ellentétes híreket hallottunk a Víztoronyról. Azt mondták, hogy üzemén kívül helyeték, hogy lebontják, meg azt, hogy műemlékké nyilvánítják.

A különböző hírekkel kapcsolatban az újságíró kötelessége, hogy megállapítsa a pontos tényállást. Ezért elmentünk a Vízművek igazgatóságához.

Pankrációs mérkőzés a bürokráciával

1. Minthogy jórészt műszaki kérdésről van szó, felkerestük Höll műszaki főfelügyelő urat. A legszívélyesebb udvariassággal fogad, de... nem mondhat semmit, nem adhat felvilágosítást, mert szigorú polgármesteri utasítás, hogy a főváros üzemei külön-külön nem adhatnak sem felvilágosítást, sem nyilatkozatot. Forduljak Balázs Endre igazgató úrhoz.

Miközben kimegyek, a folyosón megtudom, hogy a Víztorony valóban már nem működik, feleslegessé vált, nyugdíjazták.

2. Balázs Endre igazgató úr. Nemcsak igazgató, hanem a Vízművek tudós törénethirője is. Értékes, élvezetes könyvet írt a nyolcvanéves Vízművekről. Szereketremelő modorban közli, hogy sajnálatára nem mondhat semmit, utal a már említett polgármesteri utasításra. Forduljak Mátyus Sándor igazgató úrhoz.

3. Az altiszt bejelent. Mátyus Sándor igazgató úr kiűzen, hogy forduljak Molnár Dénes helyettes vezérigazgatóhoz. Itt tehát még nem is fogadtak... Megyek tovább. Már oly sok nehézséggel megbirkóztam ez életben, majd csak megbirkózom ezzel is.

4. Molnár Dénes h. vezérigazgató úr a legszereketremelőbb ember. A kedvesség és előzékenység világrekordere magassági és távolsági viszonylatban. Sajnálja, nem állhat rendelkezésemre, a polgármesteri utasítás, stb. stb. Forduljak a XII. ügyosztályhoz, a központi Városházán, Oszoly Kálmán főjegyző úrhoz.

Megyek tovább. Útközben valaki a fülembé súgja, hogy a XII. ügyosztályon polgármesteri előterjesztés is készült a Víztorony ügyében.

Na, ott majd végre mindent megtudok!

5. Városháza, XII. ügyosztály. Oszoly Kálmán főjegyző úr. Diplomata külsejű, mozgékony, készséges ember, egész kis türelmetlenséggel fűszerezve. En már órákon át járok-kelek, nyomozok, birkózom a nehézségekkel, de ő máris kissé türelmetlen, pedig alig két perce foglalkozik az ügygel. Nem tud semmit, nem mondhat semmit, polgármesteri utasítás stb. stb. Egyébként menjünk át — teszi hozzá — a referenshez. Atmegyünk. A referens sem tud semmit.

Beszélgetés a Víztoronnyal

Elhatároztam, hogy miután a hivatalokban nem boldogulok, kimegyek a helyszínre, talán ott meg tudom majd állapítani a tényállást.

„Teit halál a az okoskodás” — mondja Madách, én tehát nem okoskodom hanem cselekszem. Kimegyek, sőt már ott is vagyok a Víztoronynál. Szerencsére otthon találok.

Rég nem láttam, kissé mintha megöregedett volna. Meghaltan nézem molett alakját, olyan, mint egy elhízott öreg nő, aki már alaposan túl van a Balzac-koron. Körüljáróm és megállapítom, hogy az ostrom alatt meg is sérült, a kelei oldalán és a tetején. Még egy körüldjáróm, majd elfogódottan felteszem a kérdést, mi a helyzet, lebontják-e, műemlék lesz-e?

Körülöttem sejtelmes tavaszi szellőcske fujdogál, a bokrok rügyei már zöldülnek, itt állok az öreg Víztorony előtt a tarasz lehelletének mámorában és a nagy titokzatos csendben mintha a következőket hallanám:

— Nem nyilatkozhatom, semmit sem mondhatok. Hagyjon engem békében. Öreg, fáradt és beteg vagyok. Az ostrom alatt megsebesültem, senki sem törődik velem, még egy len kőművest sem láttam. Hát ezt érdemlem? Most vagyok 67 éves, 1880-ban építettek azóta szolgáltam a pestieket. Hagyjon pihenni, forduljon a polgármesterhez...

Levonom a tanulságokat

Már megyek is. Meghatottan búcsúszom az öreg sebesült épülettől. Előbb azonban még megállapítom, hogy a toronyba vezető ajtót vas-huzattal lezárták és a környékbeliek úgy tudák, hogy soha senki sem szokott felmenni. Ebből tehát végül is azt a hiteles tényállást kell megállapítanom, hogy a Víztorony már régebben üzemén kívül helyezték.

Hogy renoválják, lebontják, vagy műemlékké nyilvánítják-e, azt nem tudtam megállapítani. A polgármesteri utasítás, hogy az üzemeknél önállóan — polgármesteri engedély nélkül nem nyilatkozhatnak — kétségtelenül bölcs és helyes. Ez az utasítás azonban bizonyára csak politikai és gazdasági ügyekre vonatkozik, amilyen az üzemek tarifaszállításiának a kérdése vagy a Beszkhart fejlesztésének programja. Ha azonban azt kérdezem, mi van vagy mi lesz az öreg Víztoronnyal... ahhoz talán csak nem kell működésbe lépnie az egész közigazgatási apparátusnak?

A végső tanulság, hogy hosszú pályám legnagyobb balsikerét arattam. Hiába jártam-keletem, senkisémet adotti felvilágosítást, senkisémet volt hajlandó nyilatkozni. Még a Víztorony sem.

Pusztai Béla

FIGYELEM! Április 19 és 20-án

d. e. 11-131 az

ANGOL PARK

NYITVA

20-án d. e. 5.30 h.-kor a szovjet tengerészet háromszor kitüntetett dunai flotta 50 tagú együttesének nagy búcsúhangversenye. Zene, tánc. A leningrádi és moszkvai opera szólistáinak közreműködésével. Összes üzemek és játékok működnek. Étterem és büffet nyitva. Belépődíj 50 fillér.

2 Világosság

Szombat
1947 IV. 19